

[Edvard Sørensen.]

gør det hele saa usikkert, det er den store Regning fra Refusionsforbundet. Og jeg tror, at den Betragtning er rigtig.

Over for dette Spørgsmaal er der stor Forskel paa Regeringens Forslag og Venstres Forslag. Medens Regeringens Forslag gør Puljen større, end den er i Forvejen, ved at drage nye Omraader ind derunder, gaar Venstres Forslag den modsatte Vej. Ved Overførelse til Staten af nogle af de Udgifter, der i Dag passerer Refusionspuljen, og ved at Kommunerne selv skal betale en større Part af Understøttelserne, gøres Puljen, der over for Kommunerne i nogen Maade virker som det ubekendte X, mindre, medens Regeringsforslaget gør den større; alene af den Grund vil Venstres Forslag sikkert blive bedre modtaget blandt Kommunal mænd end Regeringens.

Hvis man vil gøre disse Forslag op økonomisk, vil det komme til omtrentlig at se saadan ud: Lettelse i Amtsskattene ca. 15 Mill. Kr., Benzinafgiftens Overførelse ca. 16 Mill. Kr., deraf til Sognekommunerne 13,6 Mill. Kr., Tilskud til Kommunerne 6½ Mill. Kr. og Udgiftsnedsettelse og Overførelse paa Socialreformen ca. 18 Mill. Kr., det vil sige i alt ca. 55 Mill. Kr. Nu vil der maaske, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Villumsen var inde paa, blive indvendt over for disse Forslag, at de først og fremmest vil virke til Begunstigelse for de Befolkningsklasser, der bor i Sognekommunerne, men dette er ikke rigtigt. Her er kun Tale om paa dette Omraade nogenlunde at stille disse lige med andre. Naar man ser, at Skatte trykket uomtvisteligt er meget større i Sognekommunerne end i de andre Kommunetyper, og ser, at langt den største Part af den forøgede Udskrivning falder paa Sognekommunerne, maa enhver erkende, at en Udligning maa finde Sted. Naar man ser, at af den forøgede kommunale Skatteudskrivning for 1935—36 paa 33 Mill. Kr. falder 7½ Mill. Kr. paa København og Frederiksberg, 4 Mill. Kr. paa Provinsbyerne, men over 20 Mill. Kr. paa Sognekommunerne og over 1 Mill. Kr. paa Amtskommunerne, og naar man ved, at hvis Forholdene med Hensyn til Skatte trykket af de samlede Skatter stilles over for hinanden, falder det i Procenter saadan ud: København 8,5 pCt., Frederiksberg 6,4 pCt., Provinsbyerne 9,5 pCt. og Landkommunerne 11 pCt. — det vil sige, at i Landkommunerne er der det haardeste Skatte tryk, den største Merudskrivning af Skat og desværre den daarligste Bærelsevne — naar alle disse Forhold tages i Be-

tragtning, tror jeg, at alle vil erkende, at denne Udlignings Gennemførelse er en Retfærdighedshandling, der ikke sagligt kan afvises. Jeg anbefaler disse Forslag til Gennemførelse.

Naar man saa stiller Spørgsmaalet, som vi ogsaa har mødt det her i Dag: Ja, men Dækningen for alle de Udgifter, disse Forslag vil medføre, hvor skal den komme fra, hvordan vil Venstre skaffe den? har vi ogsaa et klart Svar paa dette. Hvad Lettelsen af Amtsskatterne angaar, er der i den gældende Lov skabt Dækning gennem Bestemmelserne om den Tillægsindkomstskat, der findes i denne Lov. For de resterende ca. 40 Mill. Kr. er mit Parti villigt til at skaffe Dækning, enten for hele Beløbet, hvis det er nødvendigt, eller for den Del deraf, Statskassen ikke kan bære ved Hjælp af de allerede flydende Indtægter. Mit Partis Ordfører ved Behandlingen af Forslaget om Gældssaneringsydelse, det ærede Medlem Hr. Clausager, har givet Tilsagn i den Retning — det findes i Rigsdagstidende Sp. 2404 og følgende Spalter —, og jeg vil gerne gentage det Tilsagn. Om det skal være paa den Linie, der er anvist i Forslaget om overordentlig Indkomstskat til Staten, eller om det skal være paa Linie med den Indkomstskat, som af Regeringen er foreslaaet i Forslaget om Udligningsfonden, maaske suppleret med en Merindkomstskat og en forøget Øl- og Spiritussskat, er Spørgsmaal, der kan drøftes, men de drøftes naturligvis ogsaa bedst i et Udvalg.

Til Slut vil jeg gerne sige om hele det foreliggende Problem, at mit Parti er i allerhøjeste Grad interesseret i en Udligning Kommunerne imellem, og at vi er villige til at arbejde med paa en saadan; endvidere at vi er villige til at arbejde med paa en Reformering af de kommunale Skatter i den Retning, jeg har antydnet, men at Endemaalet maa være: Skattelovene saa enkle som muligt og Udligningen Kommunerne imellem saa vidt muligt samlet paa et Sted og ikke spredt paa en 4—5 forskellige Udligningsformer.

Paa den Linie kan jeg tilsige mit Partis Forhandlingsvilje og udtaler samtidigt Haabet om, at Regeringen vil indrømme, at de Forslag, vi har stillet, bør gennemføres hurtigt, indtil en samlet Overvejelse af hele det store og omfattende Problem kan føres frem til Vedtagelse i en saadan Form, at det løser denne vanskelige Opgave, hvis Løsning mit Parti er enig i presser sig paa.

Kjær: Det Lovforslag, hvorom jeg her skal sige nogle Bemærkninger, Forslag